

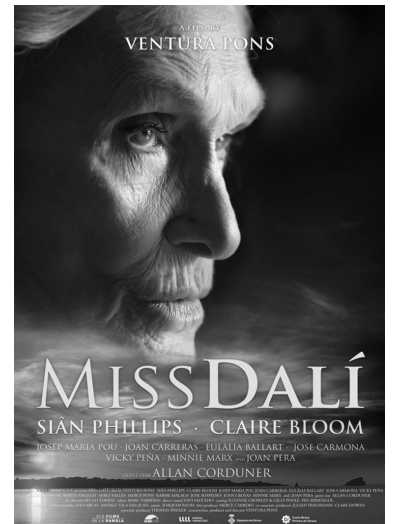

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

MISS DALÍ
Catalunya, 2018
Direcció: Ventura Pons
Intèrprets: Claire Bloom, Sian Phillips,
Josep Maria Pou, Joan Pera,
Joan Carreras
Durada: 165 min
Gènere: Drama biogràfic
Idiomes: Anglès, francès, català
Data d'estrena: 20/04/2018

L'amoralitat del geni

L'any 2012, Ventura Pons va dirigir per TV3 *Un berenar a Ginebra*, on a partir d'una trobada entre l'editor Josep Maria Castellet i la seva esposa amb Mercè Rodoreda feia un repàs a l'exili de l'escriptora. La fórmula utilitzada en aquesta producció sembla voler configurar l'estructura de *Miss Dalí*, una pel·lícula que obre en la bulímia creativa del cineasta una nova vida d'exploració, centrada en l'estudi de les contradiccions i encerts que envolten la memòria cultural del país. *Miss Dalí* també parteix d'una trobada imaginària, aquest cas entre una dona anglesa –Claire Bloom– i Anna Maria Dalí –Sian Philipps–. La trobada té lloc a Cadaqués poc després de la mort de Dalí i serveix per establir un punt de vista que permet qüestionar el mite Dalí i mostrar-ne les contradiccions. Anna Maria és una dona que va trencar amb el seu germà per haver publicat una biografia del pintor que contradeia molts aspectes de *La vida secreta de Salvador Dalí*, l'autobiografia oficial escrita per l'artista. Des del distanciament, Anna Maria Dalí planteja un recorregut vital que neix com una història d'èxit, continua com un relat de incomprensió familiar i acaba com el retrat d'un ésser sense moral que es va vendre al franquisme. El camí que mostra la pel·lícula té alguna cosa de tràgic. En un primer moment hi ha alguna cosa fascinant que té veure amb la joventut, l'afany creatiu, la voluntat provocativa, l'amistat i la unitat familiar. De mica en mica tot això es va trencant, a partir de que l'artista triomfa. Dalí no és el geni, sinó un home sense ètica que ho fa tot per triomfar, ja sigui afirmant que es capaç d'escopir sobre el retrat de la seva mare morta, minimitzar l'assassinat del seu amic Federico Garcia Lorca o vendre's al franquisme al més baix preu. Aquest ésser amoral construeix, gràcies al règim de Franco, el seu mausoleu –el Teatre Museu Dalí de Figueres–, i a la seva mort dona la herència a l'Estat enlloc de donar-la a Catalunya. També és cert que al costat de Dalí hi ha la figura de Gala que, vista des de la perspectiva d'Anna Maria Dalí, es transforma

en una de les principals culpables de la situació d'allunyament que l'artista viu respecte a la seva família i respecte a les vexacions polítiques del seu país. *Miss Dalí* denuncia un Dalí que sota les seves màscares va ser capaç de conquerir la fama i la fortuna, però al mateix temps d'arribar a allò més baix de la condició humana. Aquest aspecte resulta valent i converteix la pel·lícula en un interessant atreviment perquè trenca amb la mitologia daliniana, investiga en la persona i sobretot posa sobre la taula un tema clau: el compromís de tot artista respecte al seu temps. Ventura Pons construeix aquest discurs al llarg d'una obra excessivament llarga i molt ambiciosa, en la que probablement totes les peces no acaben d'encaixar, alguns cops resulta molt estàtica –la llarga conversa entre les dues dones o les trobades en una taula prop del mar– i altres cops pot semblar un xic explicativa. *Miss Dalí*, en canvi, es beneficia d'un bon treball interpretatiu, sobretot d'un Joan Carreras que és capaç de perfilar un personatge com Dalí sense caure ni en el tòpic ni en la caricatura. Al seu costat, no deixa de ser un privilegi tenir dues dames com Claire Bloom i Sian Philipps, juntament amb actors que sempre funcionen com Josep Maria Pou o Marta Angelats, entre d'altres.

Àngel Quintana
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona